

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 413/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 188/2008, sp. zn. 36 C 195/2008 a sp. zn. Spr 2490/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2010 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 188/2008, sp. zn. 36 C 195/2008 a sp. zn. Spr 2490/09.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Som toho názoru, že OS Trnava postupom odporujúcim princípom právneho štátu (čl. 1 ústavy) zjavne neefektívnym, pomalým a nesprávnym procesným postupom pri napĺňaní účelu Občianskeho súdneho poriadku... v rozpore s čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy a nedôvodnou nečinnosťou neposkytuje praktickú a účinnú súdnu ochranu... vo veciach vedených pod sp. zn. 36 C 188/08 a sp. zn. 36 C 195/08...“

Okresný súd v podstate nevykonával v priebehu týchto konaní nič významné, čo by smerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, teda okrem vydania nezákonných rozhodnutí, ktoré boli nadriadeným súdom zrušené a vrátené OS. Každé rozhodnutie, ktoré bolo zrušené, treba považovať za zbytočné prietahy v konaní. Obe napadnuté konania sú skutkovo i právne veľmi jednoduché a sťažovateľ nespôsobil žiadnym svojím správaním spomalenie postupu súdu, preto prietahy v konaniach sú výlučne zavinené len postupom OS Trnava.

Sťažovateľ je toho názoru, že nečinnosťou súdu je okrem práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov porušené aj právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces, keďže nečinnosť súdu nie je účinnou a praktickou súdnu ochranou, ale tá je iba formálna, teoretická a iluzórna.

Sťažovateľ si súčasne dovoľí namietat' porušenie práva na súdnu ochranu aj v konaniach (o ním podaných sťažnostiach na nečinnosť súdu) vedených pod sp. zn. Spr 2490/09, ktoré neboli náležite prešetrené a vybavené v zmysle zákona.

Treba poukázať na ten fakt, že v bezprostrednej časovej nadväznosti na sťažovateľom podané sťažnosti na nečinnosť súdu a prietahy v konaniach, boli súdom vydané úmyselne nezákonné rozhodnutia, ktorých účelom malo byť jednak poškodiť sťažovateľa a jednak zastaviť za každú cenu napadnuté konanie...

Sťažovateľ má osobný záujem na odstránení právnej neistoty v konaní pod sp. zn. 36 C 188/2008, ktoré sa týka zahladenia disciplinárnych trestov a v priamej príčinnej súvislosti sa dotýka podmieneného prepustenia sťažovateľa z VTOS a práva na osobnú slobodu, teda toto konanie má obzvlášť závažný význam.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 36 C 188/2008, sp. zn. 36 C 195/2008 a sp. zn. Spr 2490/09 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu zakázal pokračovať v porušovaní týchto práv, prikázal mu vo veci konať bez zbytočných prietáhov a uložil mu povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € s úrokom z omeškania „v aktuálnej výške od právoplatnosti nálezu do zaplatenia“.

Sťažovateľ z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie umocnenej tým, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, zároveň žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal prieťahy v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 188/2008 a sp. zn. 36 C 195/2008 a zároveň aj porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, pretože podľa jeho názoru okresný súd mu v namietaných konaniach neposkytuje účinnú ochranu, o čom svedčia aj prijaté rozhodnutia, ktoré boli odvolacím súdom zrušené. Okrem toho sťažovateľ

namietal aj postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 2490/09 pri vybavovaní jeho sťažností na priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 188/2008 a sp. zn. 36 C 195/2008, ktoré podľa jeho názoru neboli dostatočne a náležite vybavené. Zároveň namietal, že podanie týchto sťažností smerovalo k prijatiu preňho nepriaznivých rozhodnutí.

K veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 188/2008

V priebehu konania ústavný súd zistil, že 21. novembra 2008 podal sťažovateľ na okresnom súde vo veci sp. zn. 36 C 188/2008 návrh na zahľadenie disciplinárnych trestov v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „ústav na výkon trestu odňatia slobody“). Ešte 27. novembra 2008 okresný súd konanie zastavil, ale 5. januára 2009 podal sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, na základe čoho bol spis 13. februára 2009 predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“). Ten uznesením sp. zn. 24 Co 39/2009 zo 16. júna 2009 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie spolu so spisom 25. júna 2009.

Dňa 21. augusta 2009 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, čomu okresný súd 27. novembra 2009 nevyhovel, a preto proti jeho rozhodnutiu podal sťažovateľ 15. januára 2010 odvolanie. Okresný súd predložil spis krajskému súdu 22. januára 2010, ktorý vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 9 Co 24/2010 z 29. júla 2010, a okresnému súdu vec vrátil na ďalšie konanie spolu so spisom 9. augusta 2010. Dňa 23. augusta 2010 bolo rozhodnutie odvolacieho súdu doručené sťažovateľovi.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06).

V namietanom prípade ústavný súd zistil, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 188/2008 trvá necelé dva roky. Z toho viac ako 10 mesiacov sa spis nachádzal na odvolacom súde, ktorého postup sťažovateľ nenamietal. Ústavný súd síce zistil, že okresný súd počas tohto obdobia nevykonával jednotlivé procesné úkony priebežne, ale tento jeho postup hodnotí ako ojedinelú nečinnosť.

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Na základe dosiaľ zisteného skutkového stavu ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 188/2008 sa zatiaľ nevyznačuje takými zásadnými prietahmi alebo obdobiami nečinnosti, aby sa dalo uvažovať o vyslovení porušenia označených práv, a to aj napriek tomu, že výsledok tohto konania nemá zanedbateľný význam pre sťažovateľa.

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmito článkami (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

V nadväznosti na tento záver ústavný súd vylúčil aj možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, pretože nebolo zistené, aby sa okresný súd odmietol zaoberať sťažovateľovou vecou alebo aby mu odmietol

poskytnúť právnu ochranu, ktorej sa domáha. Skutočnosť, že prijal rozhodnutia, ktoré nespĺňali očakávania sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásady zákazu denegatio iustitiae.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom okresného súdu a namietaným porušením uvedených práv, sťažnosť v tejto časti už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Toto rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci, na základe ktorej by už ústavný súd v budúcnosti nemohol o prípadných priet'ahoch v uvedenej veci konať, ak okresný súd bude vo veci ďalej nečinný a sťažovateľ sa opätovne obráti so sťažnosťou na ústavný súd.

K veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 195/2008

Ústavný súd zistil, že v danej veci podal sťažovateľ 20. novembra 2008 na okresnom súde návrh, ktorým sa domáhal, aby v ústave na výkon trestu odňatia slobody boli pre odsúdených vytvorené podmienky zodpovedajúce príslušným právnym normám, pričom v tejto súvislosti žiadal o nainštalovanie rozhlasu v celách, v ktorých si odsúdení odpykávajú svoj trest.

Po 11 mesiacoch od podania návrhu okresný súd 9. októbra 2009 vyzval sťažovateľa, či zotrváva na svojom návrhu, keďže medzičasom bol premiestnený do iného ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním doručeným okresnému súde 3. novembra 2009, v ktorom vyslovil, že na podanom návrhu trvá. Následne 4. decembra 2009 okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, proti čomu sa sťažovateľ 15. januára 2010 odvolal. Na základe toho okresný súd 25. januára 2010 predložil spis na rozhodnutie krajskému súde, ktorý uznesením sp. zn. 24 Co 27/2010 zo 14. apríla 2010 zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Spis bol okresnému súde vrátený

5. mája 2010. Následne okresný súd uznesením z 23. augusta 2010 ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov, avšak ustanovený advokát 7. septembra 2010 podal proti tomuto uzneseniu odvolanie.

Pri posudzovaní tohto konania vedeného na okresnom súde ústavný súd vychádzal z tých istých postulátov a zo svojej judikatúry, ako v prípade konania vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 36 C 188/2008.

V danom prípade konanie na okresnom súde prebieha od 20. novembra 2008, to znamená, že 1 rok a 11 mesiacov. Z tohto obdobia je však potrebné vyňať obdobie, keď sa spis nachádzal na krajskom súde, ktorého postup sťažovateľ nenamietal.

Ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka konania na okresnom súde v trvaní 1 roka a 8 mesiacov v spojení s realizovanými úkonmi a charakterom danej veci zatiaľ vylučuje, aby sa dalo uvažovať o prieťahoch v konaní, ktoré by dosahovali intenzitu spôsobilú vyvolať účinky nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 51 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd je toho názoru, že po doručení návrhu na začatie konania okresný súd dlhšiu dobu nevykonal žiadny relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, čo je výrazný nedostatok v postupe tohto súdu, na druhej strane sa však okresný súd neskôr venoval majetkovým pomerom sťažovateľa, priznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov a ustanovil mu aj právneho zástupcu.

Tieto skutočnosti spolu s doterajšou dĺžkou konania (1 rok a 8 mesiacov) a hlavne charakterom súdneho sporu, v ktorom sa sťažovateľ domáha zlepšenia pomerov v ústave na výkon trestu odňatia slobody, hoci v súčasnej dobe si svoj trest vykonáva v inom zariadení, čo je dôkazom toho, že výsledok konania nemôže mať preňho zásadný význam, tvoria podklad na záver ústavného súdu o tom, že ani v tomto prípade nedostatky v postupe

okresného súdu nie sú takej povahy, aby sa dalo uvažovať o vyslovení porušenia označených práv. Vo vzťahu k uvedenému považuje ústavný súd za podstatné podotknúť, že skutočnosť, či povaha súdneho sporu má, alebo nemá pre sťažovateľa zásadný význam, nezbavuje okresný súd povinnosti konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Táto okolnosť sa však zohľadňuje v kontexte ďalších súvislostí, ktorých poznanie tvorí komplexný obraz o tom, či v danom prípade došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Toto hľadisko sa teda berie do úvahy popri kritériám, akými sú správanie účastníkov konania, postup súdu a zložitosť veci. V okolnostiach daného prípadu práve povaha súdneho konania spolu s doterajšou dĺžkou konania a vykonanými úkonmi zo strany okresného súdu oslabujú tendenciu vysloviť v namietanej veci porušenie práva zaručujúceho konanie bez prietáhov.

Ústavný súd súčasne konštatuje, že podobne ako v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 188/2008 ani v tomto konaní nezistil také nedostatky v postupe okresného súdu, ktoré by ho viedli k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť sa aj v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol.

K veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. Spr 2490/09

V súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práv postupom okresného súdu vo veci sp. zn. Spr 2490/09 ústavný súd zistil, že ide o vec sťažovateľa, v rámci ktorej okresný súd riešil jeho sťažnosti na nečinnosť sudcu okresného súdu. Z oznámenia okresného súdu sp. zn. 1 SprI 20/2010 z 9. augusta 2010 adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že pod sp. zn. Spr 2490/2009 boli vybavované 2 sťažnosti sťažovateľa. Prvá z nich sa týkala veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 188/2008, bola zo 7. augusta 2009 a okresný súd na ňu reagoval podaním zo 14. augusta 2009. Druhá z nich sa týkala veci

vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 36 C 195/2008, bola z 3. novembra 2009 a okresný súd na ňu reagoval podaním z 9. novembra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že podané sťažnosti na priet'ahy v konaní

1. sa „*minuli účinkom odstránenia protiprávneho stavu a vyvolali negatívne reakcie dotknutého súdu v rozpore s § 62 ods. 3 z. č. 757/04 Z. z., keď súd na tieto sťažnosti reagoval vydaním nezákonných uznesení, teda na ujmu sťažovateľa*“,

2. neboli dostatočne a náležite vybavené.

Sťažovateľ prejavil nespokojnosť aj s postupom okresného súdu pri vybavovaní jeho sťažností na priet'ahy v konaní. Podľa jeho názoru tieto sťažnosti neboli náležite vybavené.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (napr. III. ÚS 365/2010).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 67 ods. 1 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže požiadať do 30

dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný, predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu.

To znamená, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu mal sťažovateľ k dispozícii účinný prostriedok nápravy v podobe podania žiadosti predsedovi krajského súdu o prešetrenie vybavenia jeho sťažností, a to v lehote 30 dní od doručenia odpovede predsedu (podpredsedu) okresného súdu.

Sťažovateľ neuviedol, či túto možnosť využil. Bez ohľadu na to, či tak urobil, alebo nie, ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti vzhľadom na to, že namietal len „*postup okresného súdu vo veci Spr 2490/09*“ bez toho, aby namietal závery predsedu krajského súdu, ktoré by mohli byť v danom prípade predmetom skúmania v konaní pred ústavným súdom, odmietol pre neprípustnosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, nezaoberal sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa ani jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2010